

I did not want to invite the man into my house. But I said, 'Come in.'

'Where is it?' the small man asked again.

'On the table, over there,' I said. 'Take it.'

The man took the jar of white powder and sighed. He looked at the white chemical in the jar and smiled.

'Do you have a glass and some water?' he asked.

I pointed towards my desk. There were glasses and a jug of water on a tray. The small man put some of the white powder and a little water into a glass. The liquid bubbled and became bright green.

The man looked at me. His face was evil.

'You would not believe me, Lanyon,' he said. 'Now, look.'

I did not know what he meant. I had never seen this man before.

The man drank the liquid in the glass and gave a loud cry. He put down the glass and held on to the table. Was he in pain? Then, suddenly, he began to change. I stood up and moved towards the door. I did not believe what I saw and I was afraid. I wanted to leave the room. I wanted to run out of the house and call for help. But I could not move. I watched the horrible change in the man's face.

The man's face changed slowly. His body became larger. He leaned over the table. Then he stood up and looked at me. I was terribly afraid.

The man had become taller. His face had become smooth and handsome. It was not the face of the man who had come to my house. I saw a different face - one that I had known for many years. I saw the face of Henry Jekyll!

'You did not believe me,' said Jekyll. 'I told you about my work in my laboratory. You said my ideas were nonsense. Now you can see that you were wrong. You did not know the man who came to your house this evening. That man's name is Edward Hyde.'

Nem akartam behívni a férfit a házamba. De azt mondtam: 'gyere be'.

'Hol van?' kérdezte ismét a kis ember.

'Az asztalon ott' mondtam 'vedd el'.

A férfi elvette az üveg port, és sóhajtott.

Ránézett a fehér kémiai anyagra az

üvegben, és mosolygott.

'Van egy poharad és egy kis vized?'

kérdezte.

Az íróasztalom felé mutattam. Ott voltak

poharak és egy korsó víz egy tálcán. A

kicsi ember tett egy kis fehér port és egy

kis vizet a pohárba. A folyadék pezsgett és

fényes zöld lett. A férfi rám nézett. Gonosz

volt az arca. 'Nem hittél nekem, Lanyon,'

mondta. 'Most figyelj!'

Nem tudtam, hogy értette. Még sohasem

láttam őt előtte. A férfi megitta a

folyadékot a pohárból, és egy hangosat

kiáltott. Letette a poharat, és

megkapaszkodott az asztalban. Fájdalmai

voltak? Aztán hirtelen elkezdett átváltozni.

Felálltam, és az ajtó felé sétáltam. Nem

hittem el, amit láttam, és féltem. El

akartam hagyni a szobát. Ki akartam futni

a házból és segítséget hívni. De nem

tudtam mozogni. Néztam a szörnyű

változást a férfi arcában. A férfi arca lassan

változott. A teste nagyobb lett. Áthajolt az

asztalon. Aztán felállt és rám nézett.

Szörnyen féltem.

A férfi magasabb lett. Arca sima lett és

jóképű. Ez az arc nem azé az emberé volt,

aki a házamba jött. Egy másik arcot láttam

– egy olyat, amit ismertem évek óta. Henry

Jekyll arcát láttam.

'Nem hittél nekem' mondta Jekyll.

'Meséltem neked a munkámról a

laboratóriumban. Azt mondtad, hogy az

ötleteim badarságok. Most már láthatod,

hogy tévedtél. Nem ismerted azt az embert,

aki ma este bejött a házadba. Azt az embert

Edward Hyde-nak hívják.'

(Kasza-Tóth Anna 9.B fordítása)